

III

- Хайде да се повозим.
- Чакай малко. Видях в една стая два телевизора. Ела да погледаме малко.
- Там има и радио.
- Първо да видим телевизорите. Може някой от тях да е видеотелефон.
- Ти ми се сърдиш, че фантазирам много, ама ти повече от мен си развихряш фантазията!
- Ще видим. Ти наистина си глупчо!
- Хайде, пусни п-малкия, щом толкова си сигурна.
- О-о, я виж този господин! Колко е симпатичен! И на туй отгоре има весела физиономия.
- Какво желаете, моля? – обади се човекът от телевизора.
- Една малка справка. Може ли да попитаме къде се намираме? – запита Милена.
- Да, разбира се. В град Нурионда в страната Евектос Свобоеен Ублесос.
- О-о! Какво е това име? А сигурен ли сте, че не сънуваме? – отново запита Милена.
- Разбира се! Това е неоспоримо.
- А къде горе-долу се намира тази страна?
- В Индийския океан, разположена е на четири естествени и десет изкуствени острова, *свързани помежду си*.
- О-о! А аз досега да не чуя за нея!
- Нейното съществуване от шестдесет години се пази в пълна тайна.
- А! Нима е толкова стара тази държава?
- Тя е основана в 1880 година под името Ню-Грейт Индиън стейт.

- А сега сте му турили някакво латинско име.
- Не е латинско, а е на официалния език на нашата страна – док ом бриасит.

- Прилича ми малко на гръцки.

- Той е изкуствен език.

- Нима? Като есперанто. А вие откъде знаете български?

- Моят баща имаше българска кръв.

- О-о! Колко интересно! Значи тук ще има и наши сънародници. А може ли да ни обясните как ни донесохте тук?

- Тук познаваме произведенията на вашия приятел и затова решихме да го доведем в нашата свободна страна, за която той толкова мечтаеше. Снощи ви взеха с хеликоптер и ви докараха тук.

- Много интересно! А ние как не сме разбрали?

- Приспали са ви със специален газ.

- Ама че умни глави имало на тоя свят! А ще можем ли да се поразходим из града?

- Разбира се. Един робот ще дойде да ви вземе.

- Ах, че приятна компания! А знаете ли робот каква дума е?

- Навярно английска.

- А! Не! Вие наистина не знаете най-елементарно нещо!

- Милена, престани с тоя тон! – каза й Йолик, но тя продължи невъзмутимо:

- Трябвало, когато правите работи, да помислите и върху строежа на наименованието им. Така обиждате моя добър приятел Йолик, на чийто роден език е и името на неживите разумни същества, а именно на чешки.

- Благодаря за сведението, но трябва да прекъсна, защото ме търсят от друго място – каза човекът от телевизора и образът му се изгуби.